

Temelia speranței noastre

24 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Folosind un limbaj metaforic, așa cum obișnuia El mereu, Domnul Hristos a vorbit deseori despre unirea Sa cu Tatăl, despre părtășia cu natura divină și despre noul legământ.

Un astfel de pasaj se găsește în capitolul șase din Ioan. Aflat în sinagogă la Capernaum, Domnul vorbea despre trupul și sângele Său ca fiind hrană și băutură. Deoarece le-au luat literal, mulți dintre ucenicii Săi au fost ofențați, declarând că o astfel de vorbire este “prea de tot” (Ioan 6:60). În loc să ceară lămuriri despre semnificațiile acestui limbaj, ei L-au părăsit și s-au întors la formele seci în care fuseseră educați, convinși fiind că au înțeles corect despre ce este vorba. Dar se amăgeau singuri; nu înțeleseseră nimic, dar nici nu doreau clarificări și explicații. Au tras concluzia că Hristos este eretic și au plecat.

Pe baza acestui raționament păgubos și noi respingem astăzi multe dintre învățăturile lui Isus.

Hristos vorbea aici despre lucruri profund spirituale, pe care era nevoit, datorită nivelului de înțelegere al acelei audiențe, să le prezinte într-un limbaj uzual, și totuși să rămână inteligibile pentru generațiile următoare.

Cuvintele Sale, luate ad litteram, sunt o nebunie; dar El vorbea în pilde, iar ei trebuiau să ceară explicații, dacă erau interesați să știe ceea ce părea atât de deranjant. Iată ce spunea El:

“Eu Sunt pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu pe care îl voi da pentru viața lumii.’ La auzul acestor cuvinte, iudeii se certau între ei, și ziceau: ‘Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?’ Isus le-a zis: ‘Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine’” (Ioan 6:51-57).

Dacă ceea ce se ascunde în spatele acestor cuvinte nu ar fi de maximă importanță, Isus ar fi avut grijă să le evite, spre a nu produce acea pierdere masivă de ucenici. Dar nu putea evita acest subiect, deoarece el se află la temelia credinței Sale despre noul legământ.

Explicația Lui a venit imediat, în cuvinte clare, dar ucenicii revoltați nu mai aveau urechi pentru altceva. Ei nu au putut trece dincolo de mahrama lui Moise, dar nici nu erau dispuși să se lase învățați. Aceasta este tragedia tuturor timpurilor.

Hristos vorbea aici despre părtășia cu natura divină, realizată prin Duhul Sfânt, și că ea trebuie instalată în noi la același nivel de integrare ca și mâncarea care ne dă viața. Iată explicația Lui:

“Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață” (Ioan 6:63).

Sigur că nu era vorba despre trupul și sângele Lui; aici era vorba despre instrucțiunile pe care El le oferea despre felul în care funcționează împărăția lui Dumnezeu și planul de mântuire. Ceea ce trebuia “mâncat” nu era carnea și sângele, ci Duhul, despre care Hristos mărturisea că este adevărata viață. Cuvintele din acest pasaj erau “viață,” căci ele descopereau taina evlaviei, scopul lui Dumnezeu în creațiune.

Duhul Sfânt unit cu natura umană, instalat în minte și integrat în ființă așa cum mâncarea fizică este asimilată în organism spre a menține viața, era cheia care deschidea comorile nepătrunse ale lui Hristos, și pe care ei trebuiau să o înțeleagă privind la Hristos. El era un exemplu viu despre succesul cerului de a recupera pe urmașii lui Adam.

Pavel a fost primul care a pătruns acest scop al lui Dumnezeu în omenire:

“Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom 8:9).

Oamenii sunt “pământești.” Cum devin ei “duhovnicești”? Prin locuirea Duhului Sfânt în ei, spune Pavel, susținând astfel cuvintele și exemplul lui Isus. Este noul legământ, este taina lui Hristos și adevărul central al doctrinei sanctuarului. Este, în același timp, “o știință atât de minunată,” complet “mai presus de puterile mele” (Ps 139:6), dar pe care Domnul este doritor să ne-o descopere, ca să ajungem “plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Ef 3:19).

“Este puțin probabil ca mintea omenească să înțeleagă lățimea, adâncimea și înălțimea realizărilor spirituale care pot fi atinse devenind părtași de natură divină... Hristos trebuie să fie totul în noi; viața Sa trebuie să circule prin noi așa cum circulă sângele prin vene. Duhul Său trebuie să fie o putere vitală care să ne facă să influențăm pe alții să devină asemenea cu Hristos și cu sfinții” (OHC 60).

“Dumnezeu se oferă să unească divinitatea Sa cu omenescul nostru, și când supunem permanent și deplin voința noastră naturii divine, păcatul este aruncat

afară, iar desăvârșirea creștină în Hristos este atinsă. Nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate” (TM 47).

Neprihănirea lui Hristos este adevăr prezent pentru generația noastră, și ne simțim onorați să ne numărăm printre cei care doresc să o proclame „până la marginile pământului” din convingerea că ea este singura temelie a speranței noastre:

“Singura temelie a speranței noastre este neprihănirea lui Hristos, atribuită nouă și astfel împărtășită de Duhul, lucrând în și prin noi” (SC 63).
